

Многү сьмь сѧ заморназ на туй легло да полегна,
Малко да си по заспѣ, и отъ труда си да си по отдахна,

АВРААМИЗ

ХОРТУВА НА СЛУГЫ ТѢ СИ.

Вѣхъ мои слуги! елати чуйти що є мой та скзрвь,
Че сноши вечерь, Ангелъ Божїи ми каза на сзнь.

Отъ Неве то Господь ниши мойго сына Ісаака,
Хемъ да го закола. Азъ сѧхъ моужъ тѣ ржкѣ-
Сѧ благодарностъ въ огонь да го изгорѣ,
Душъ жъ тѣ мѣ на Бога да ѣхъ испроводѣ.

Какъ какъ днесѧ тѣзъ жертвѣ тѣба да ѣхъ свѣршѣ,
Ако ѣхъ не свѣршѣ въ кѣ жѣ ѣ не сѧ врѣшѣли.
Сѧга разумѣхти мой тѣ скзрвь що є кыла,
Вече Мѧ не пытай, че ѣхъ принесешъ винѣ.

СИИБАНИЗ

ОТГОЗЯРѢ НА АВРААМИ.

Защо тѣи тѣи да вѣди; че не быва лии милостына?
Да дадети, на' другѣ спокоехъ не сѧ ли намирѣ?
Отецъ сына си да заколаи въ огонь да го фѣрѣи,
Тѣи предъ чѣловѣцѣ тѣжко ѣхъ сѧ вѣди.
Оѣхъ кой катъ чѣи и ѣхъ тѣ оуѣлавѣтѣ,
Мѣйки и боши и чѣда ѣхъ тѣ уѣсрѣватѣ.

Авраамиз